

Kiss Gabriella

Kollázs

Kapaszkodtam a szélbe.
Szerettem volna futva, remélve,
oldaladból kapni egy darabot
– az a darab én vagyok.

Szétszóródtam a kövön.
Fülemet az égre tapasztva őrködöm
egy mozdulaton: kincseit szórja a tavasz
– meghúzta a fagy a ravaszt.

Csipkébe bújtattam magam.
Ahogy megrezzenti csúcsát a hegy, hamar
hátára telepszem felhők alá, csendesen
– homlokon csókol a menny.

Pihenni vágytam arcokon.
Arcok fedetlen bújával takarózom,
s lesben áll a reggel: fénnel csípi az éjt
– messze gurul a göncölszekér.

Fészket rakok

A párkányon kuporgok és látom,
amint fészket rakok két karodban.
Érzem az ablak apró résein kipárolgó
étel illatát... Sosem volt még jólesőbb
a tea. Az asztalon, mint valami mágia,
a gyertyaláng lobban és megfagy az idő.
S én felengedni látszom – nagykabát az
arcod minden apró ránca, ránk terül a csend.
Csak kint csikordul a télnek kereke, fagy neszez
a tájon – szárnyaim közt nyughatatlan dobolás.
Most minden az életé, ma áhítattal nyúlnak az ég
felé a fák. Hosszú lélegzetet vesz a paplan is,
félő szeretetbe burkol a meleg. Kint pedig
mar a szél, átbukdácsol éjfékete tollamon,
és én megirigylem azt a bolyhos zoknit az
ágy mellett – milyen sután festene ágas-bogas
lábamon, amivel épp a párkányt kaparom...
És belekopogok a nyugalommal terhes,
gyanta szagú éjszakába – el ne aludjon
bennünk a szerelem.

Megírom

Megírom most a szoba melegét, ahogy mosott ruhák tiszta illatába belefut a méz, és reggelre elolvad. Még érzem a selymét.

Folyó partján a nádas susogását, mint mormol egy lepergett barátságot – holnapra már nem is hallom... azt írom meg. Alig

szűnő viharát egy letűnt télnek – reszketeg. Ködbe burkolt szófoszlányok visszhangját a fülemben. Semmi sűrűt, semmi mélyet.

Megírom az erdőket és nagy hegyeket, a vércse sikoltását, hogy álmából felriad a kába élet. S hogy gyönyörű a holdban

úszó emlékezet. Szitakötő szárnyán pihen most a fájdalom... azt írom meg. Azt a buta egyszerűt, a kerítésnek hideg rácsain az ujjak

mint zongoráznak versenyműt. Eső cseppen.

Megírom a függöny sárgáját, hullámain besodródik a kinti szél, s most már szobámban

füstöl az őszi levél. És megírom a keresztet, mit öreg, ráncos kezek hagytak reám – emlékezem. Deres szempár összegyűri kisimított lélegzetem.

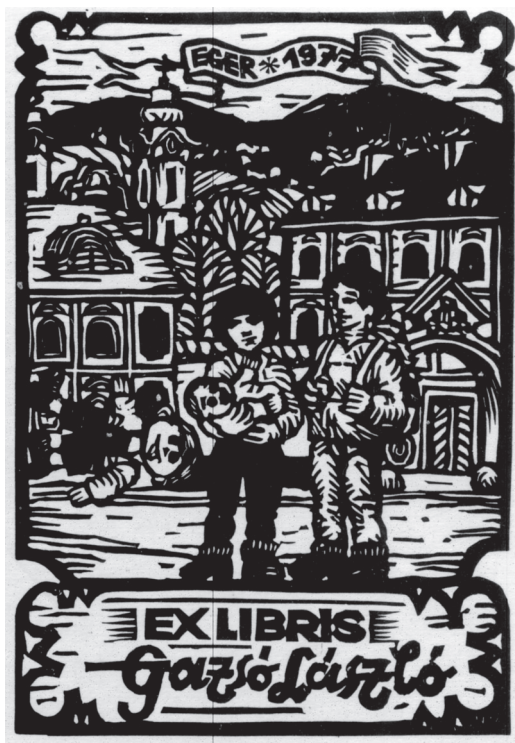
És nemsokára megnyugodott szívveréssel hallgatom a fény nesztét, épp leporol egy ódon könyvet... halkan leszek, s nem írom meg.

Bobory Zoltán

Anyám keze nejlonban

A csönd a testére csavarodott;
halottá lett az egész világ vele...
Arca békés volt, szelíd mosolya,
de összekulcsolt merev keze
idegenül, mintha menekült
volna

Fülemben süvítő lég hangjában
szóltam imával szívemnek, anya;
s elkotródtak a sunyi démonok,
vinnyogó, izzadt, hazug koboldok...
S ringatni kezdte az új életet
kezdő fiú csillag-bölcsőjét.

Porban élő

A padlás teli. Negyven év tanúi körben.
Sok elhasznált, kopott lim-lom,
csendes, szürke félhomályra Ítéelve.
Megúnt ringy-rongy, rozsdás kacat,
apánktól, anyánktól kaptuk;
egymásnak titkos ajándék, meglepetés,
gyermekeid hajdanvolt öröm-ragyogása.

Az első, csodás bútorok;
akkor torokszorító büszkeség,
– mi teremtettük magunknak –
öröknek hitt öröm, most
lógó ajtóval, fénytelen...
Közöttük telt az életünk,
közöttük, velük múlt az élet.

Csend van, sűrű, nehéz por,
Valaha kísértetes félhomály.
S ahogy nézem őket, szótlantul,
hangokat hallok, lépteket,
megnyílik egy-egy ajtó, ágydeszka
ahogy forognak rajta a gyerekek,
– hány féltő, aggódó éjszakai óra –.
Kintről zsvaj hallatszik, újra, vidám,
labdák pufognak, biciklicsengő harsan.

Fent a gerendák között mintha
karácsonyfák fénye csillanna, csillagszóró;
a régi csilláron angyalok csüngnek,
szelíd, pufók mosollyal, mint rég...

Ócska lemezjátszó szólal, egykori
vad szerelmek emléke nehezíti
a padlás félhomályát – öröm és kín.
Átölelnek és visznek tovább, emlékezz!

A babákat becéző, katonákra parancsoló
szavakra, suta, mosolygós énekekre,
a kereküket vesztett autók sívítására,
s a csendre, ami anya szavai után
betöltötte szobádat. Hogy aludj, álmodj!

Halkan, sóhajtván, mosollyal szóltam:
de jó volna újra élni mindent,
amit e tárgyak között megéltünk!
A padlásra hordott, megunt,
most itt porosodó lim-lom kacatok,
régvi világod hallgató tanúi között...!

Vagy talán így van rendjén?

Hogy emlékekkel a szívünkben néha
a poros padláson visszagondolunk
mindarra, amit a tárgyak mesélnek?
Felidézni gyermeked mosolyát, sírását
anyád áldott kezét, szemét,
apád intését, szavát,
a lázadásokat, elolvadó esküidet,
Isten téged kísérő lépteit?
És a padlás, az elhagyottság
porába is felragyogó békét?

Amit csendben, amit homályosuló,
körbejáró tekintettel megköszönünk
a vaskos gerendák között fölötted,
veled lévő, általad élő Ismeretlennek?
Emlékeidről gondoskodónak?

A végtelen Szeretetnek...

Egyszer csak...

... úgy éreztem, mintha lenne mögöttem valaki. Néha van úgy, hogy az ember nem hall, csak érez valamit. Izgatót...

Mentem tovább, csodálkozva, hogy lehalkítom a lépteimet. Figyeltem. Furcsa, csobogás-féle zaj hallatszott...

Körülnéztem, nem volt mellettem, előttem senki. Csend... Csak távoli, különös, s egyre erősödő csobogás.

Ismeretlen izgatottságot éreztem, amikor lépteket is hallottam. A titokzatos követő hamar a nyomomba ért. Már egészen közel volt, erre mondják, hogy „a tarkómon éreztem leheletét.”

Nem néztem hátra, mint aki fél...

Hirtelen lépett mellém, megérintette a kezemet. Aztán megfogta! Hideg, nyirkos, csontos kéz volt. Megborzongtam, és úgy éreztem, ő mosolyog. Egyre gyorsabban mentünk, izzadtam, s fázni kezdtem a vacogató szélről.

El akarta engedni a kezem, talán, hogy átöleljen; furcsa, én nem engedtem... inkább próbáltam lassítani lépteinket.

Sötétedett. Oldalról láttam vakító fehér öltözetét. Már fáj a kezem a szorítástól; lehunytam a szemem. Talán imádkoztam is...

Egészen közel hajolt, mintha súgni akart volna valamit; nemcsak keze, lehelete is hideg, ismeretlen volt.

Váratlanul a távolban gyenge fény villant, majd erősödött. Különös erőt éreztem... Ő mintha elbizonytalanodott volna, remegve közelebb hajolt. S ekkor kirántottam a kezéből kezemet-Előre dőlt, mint aki egyensúlyát veszti. Szembe fordultunk egymással, újra mosolyogni próbált, de valami csodálkozó vigyor ült az arcán - halott fehér volt. Csak nagy szemei feketéllettek.

Kinyújtotta felém a kezét... mintha valami furcsa, éles tárgy lett volna benne. Aztán váratlanul hátat fordított; kivillant vékony, fehér lába, s amikor följebb húzta ruháját, hogy könnyítsen merev járásán, belerúgtam csupa-csont valagába. Csak úgy csattant...

Annyira, hogy belefájdult a lábam. Eliszkolt egy szemvillanás alatt, ahogy mondják, kámforrá vált... Azóta is fáj a lábam – és egy kicsit bicegek.